

SCORE LIBRARY

Erkki Melartin

SYMPHONY NO. 3
op. 40

(1906–1907)

STUDY SCORE

Erkki Melartin

SYMPHONY NO. 3 in F Major Op. 40 (1906–1907)

Durata: 35 min.

2 Flöten (auch 2 Kleine Flöten)
2 Oboen (2. Oboe auch Englisch Horn)
2 Klarinetten in B
2 Fagotte

4 Hörner in F
3 Trompeten in F
3 Posaunen
Bass Tuba

Pauken

Glockenspiel
Triangel
Tamburin
Kleine Trommel
Becken
Große Trommel
Tam tam

Harfe

Violinen I
Violinen II
Bratschen
Violoncelli
Kontrabässe

ISMN 979-0-55011-134-9 (study score)

KL 78.541

Copyright © Fennica Gehrman Oy, Helsinki

Printed in Helsinki

www.fennicagehrman.fi

Erkki Melartinin 3. sinfonia, F-duuri (op. 40)

Säveltäjä Erkki Melartinin (1875–1937) kuudesta sinfoniasta viisi ensimmäistä vuosilta 1903–1916 edustavat saksalaiseen orkesteritraditioon nojautuvaa, kansallisromanttista suomalaista sävellyksperinnettä. Aikoinaan niiden kantaesitykset muodostuivat suuriksi isänmaallisiksi juhlatilaisuuksiksi Jean Sibeliuksen myötä syntyneen kansallisen sinfoniakonsertin lajityypin mukaisesti. Tunnusmerkillistä näissä konserteissa oli säveltäjän välitön läsnäolo. Myös Melartin johti itse kaikkien sinfonioidensa ensiesitykset ja hän sai helsinkiläisyleisöltä poikkeuksetta suuret suosionosoitukset ja ylenpalttiset kukkatervehdykset. Myös ajankohdan musiikkikriitikot antoivat Melartinin sinfonioille suurta tunnustusta.

Melartin tunsi olevansa kutsumukseltaan ensisijaisesti säveltäjä, vaikka hän toimi myös ammattimaisena kapellimestarina, musiikinteorian ja sävellyksen opettajana sekä vuodesta 1911 alkaen 25 vuoden ajan nykyiseksi Sibelius-Akatemiaksi kehittyneen konserttorkesterin johtajana. Melartinin laajassa tuotannossa hänen sinfoniensa ja oopperansa *Aino* ovat taiteelliselta painoarvoltaan merkittäviä teoksia, mutta joutuivat konserttielämässämme säveltäjän kuoleman jälkeen ja sodanjälkeisen modernismin vuosina varjoon. Kun sinfonioita ei ole aikoinaan kustannettu eikä 6. sinfoniaa lukuun ottamatta koskaan painettu, kynnys teosten esille ottamiseen ja niihin tutustumiseen on ollut myöhemmin tarpeettoman korkea.

Erkki Melartin -seura on käynnistänyt vuonna 2006 Melartinin sinfonioiden puhtaaksikirjoitushankkeen edistääkseen teosten esittämistä ja muodostumista osaksi maamme elävää musiikkikulttuuria. Nykypäivän musiikkiyleisöllä tulisi olla mahdollisuus kuulla Jean Sibeliuksen tuotannon rinnalla myös Melartinin lyyrisempää, suomalaisista kansanlauluista, maisemasta ja kesän idyllistä suoremmin vaikutteita saanutta sinfoniomusiikkia. Puhtaaksikirjoitushankkeella on tarkoitus helpottaa myös sinfoniaorkesterien työtä, sillä alkuperäisiin käsin kirjoitettuihin partituureihin ja äänilehtiin sisältyy virheitä, epäloogisuuksia ja tulkintaongelmia. Orkestereilta ja kapellimestareilta on aiemmin edellytetty suurta vaivannäköä saattaa sinfoniat esityskuntoon. Lisäksi Melartinin sinfonioiden levytyksissä ja historiallisissa radionauhoituksissa teoksia on lyhennetty välillä huomattavasti, mistä syystä on pidetty tärkeänä tuottaa sinfonioiden materiaalit nyt sellaisessa asussa, kuin miten säveltäjä ne on kirjoittanut.

Suomen Kulttuurirahasto on myöntänyt vuosina 2006 ja 2008 Erkki Melartin -seuralle merkittävän apurahan sinfonioiden puhtaaksikirjoitustyöhön. Apurahan ansiosta Melartinin 5. sinfonia "*Sinfonia brevis*" (op. 90 a-molli vuodelta 1916) on saatu vuonna 2008 toimitettua julkaisuasuun. Sekä viidennessä, että nyt vuonna 2010 valmistuneen kolmannen sinfonian toimitustyön ja puhtaaksikirjoituksen on tehnyt Jani Kyllönen. Sinfonioiden orkesterimateriaalit ovat saatavissa Fennica Gehrmanin kustantamosta.

Kolmannen, F-duuri-sinfonian sävellystyö käynnistyi jo vuonna 1905, mutta varsinaisesti se syntyi vuosien 1906 ja 1907 vaihteessa. Melartin kirjoitti muistikirjaansa 28.1.1907: "I dag kl ½ 2 fm fick jag symfonin färdig." Teoksen ensiesitys oli huhtikuun 5. päivänä 1907 Helsingissä. Sinfoniaa esitettiin Melartinin elinaikana melko usein, vuosien 1907–1924 välillä yhteensä 10 kertaa ja Helsingin lisäksi myös Turussa, Viipurissa, Riikassa, Moskovassa ja Tukholmassa. Kolmatta sinfoniaa Melartin itse piti "testamenttinaan" ja "kuvauksena taistelusta kohti elämäniloa", sillä sen syntyajankohtana säveltäjä oli itse lähellä kuolemaa. Hän oli sairastunut tuberkuloosiin ja joutui osittain luopumaan työstään säveltäjänä ja teoriaopettajana toipuakseen siihen aikaan usein kohtalokkaasta taudista Nummelan parantolassa. Esimerkiksi nuoreen Leevi Madetojan teos vaikutti ensiesityksessä voimakkaasti. Salmenhaaran (1987) mukaan Madetoja koki teoksessa kuvattavan "taiteilijan taisteluita ja kärsimyksiä, lyhyitä onnenhetkiä, jälleen tuskaa sekä sitä ihanaa mielenrauhaa, jonka hän taistelujen kautta on saavuttanut."

Tässä Sibeliuksen kolmannen sinfonian kanssa samana vuonna syntyneessä sinfoniassa poikkeuksellista on kolmannen osan, scherzon, laajuus ja painokkuus suhteessa erityisesti largo-finaaliin. Teoksen ensimmäinen, kolmas ja viimeinen osa jakavat saman temaattisen materiaalin. Esimerkiksi scherzon triossa Melartin käyttää sinfonian bruck-neriaanista, signaalinomaista avausteemaa. Sama avausteema myös lopulta sulkee koko sinfonian finaaliin.

Tämän edition pohjana on käytetty sinfonian käsikirjoitusta, joka on Sibelius-Akatemian kirjastossa. Sinfonian alkuperäiset äänilehdet ovat Sibelius-Akatemian orkesterikirjastossa. Puhtaaksikirjoitus- ja toimitustyö on ollut 5. sinfoniaan, Sinfonia brevikseen, verrattuna huomattavasti ongelmattomampaa, sillä partituurin käsikirjoitus on ollut selkeämpi ja luettavampi. Partituurissa on ollut suhteellisen vähän puuttuvia esitysohjeita tai ristiriitaisia merkintöjä, mikä on helpottanut editointityötä. Myös säveltäjän tekemiä korjauksia tai poistoja partituurissa on ollut vähän. Sinfonian toisesta osasta on olemassa myös varhaisempi ensiesityksen versio, jonka säveltäjä on poistanut käsikirjoituksesta ja korvannut syyskuussa 1907 säveltämällään uudella, tiivistetyllä ja muodoltaan selkeytetyllä osalla. Myös aiempi versio on tutustuttavissa edellä mainitussa Doria-tietokannan osoitteessa.

Editointityötä on tukenut Melartinin käsialan ja teosten synty- tai esityshistorian lisääntynyt tuntemus. Kolmannen sinfonian puhtaaksikirjoitus- ja toimitustyön on tarkistanut kapellimestari Ralf Kircher. Hän on kommentoinut editoitua versiota ja antanut korjausehdotuksia myös Melartinin käytetyn saksankielisen terminologian osalta.

Erkki Melartin -seuran päämääränä on ollut tuottaa orkesterinjohtajien ja soittajien kannalta käyttökelpoisia, sinfonioiden esittämistä palvelevia materiaaleja, ei niinkään tehdä tässä vaiheessa sinfonioiden tutkimuksellisia, kriittisiä editioita. Sinfonioiden puhtaaksikirjoitushanketta on johtanut seuran puheenjohtaja Tuire Ranta-Meyer, ja työryhmän muina jäseninä ovat olleet varapuheenjohtaja Ari Nieminen, tiedotuspäällikkö Henna Salmela sekä nuottigraafikko Jani Kyllönen. Lisätietoja hankkeesta saa Erkki Melartin -seuran kotisivuilta <http://erkkimelartin.fi> tai työryhmän puheenjohtaja Tuire Ranta-Meyerialta (tuire.ranta-meyer@metropolia.fi).

Erkki Melartin -seura kiittää lämpimästi Suomen Kulttuurirahastoa, kapellimestari Ralf Kircheriä, säveltäjä ja kapellimestari Atso Almilaa sekä professori Ulf Söderblomia hankkeeseen liittyvästä kannustuksesta, asiantuntevista näkemyksistä, ehdotuksista ja lausunnoista.

Helsingissä 3. päivänä elokuuta 2010

Tuire Ranta-Meyer

Jani Kyllönen

Symphony No. 3 in F Major Op. 40 by Erkki Melartin

The five first of the six symphonies by Erkki Melartin (1875–1937), dated from 1903 to 1916, represent the National Romantic Finnish musical heritage based on Austro-German orchestral tradition. Back in Melartin's time, their premieres became substantial, patriotic events, as was the case with the type of national symphony concerts introduced by Jean Sibelius. Typical for these concerts was the immediate presence of the composer. Accordingly, Melartin conducted all the premieres of his symphonies himself. After the occasions he always was greatly applauded and celebrated with great floral tributes. In addition, the critics of the time gave great acknowledgement to Melartin's symphonies.

Melartin considered himself primarily as a composer, although he also was a professional conductor, a professor of music theory and composition, and from 1911 on he also worked as the director of the Helsinki Conservatory – later the Sibelius Academy – for 25 years. In his large oeuvre, e.g. the symphonies and the opera *Aino* are significant works when considering their artistic importance but were left in oblivion after the composer's death and during post-war Modernism. Since Melartin's large-scale works were left unpublished during the composer's lifetime – apart from Symphony No. 6 –, there has been an unnecessarily high threshold for bringing up or getting acquainted with them.

In 2006, the Erkki Melartin Society launched an editing and clean-copying project for Melartin's symphonies. The aim was to promote their performing and help them become a living part of the music culture in Finland. Besides the works of Jean Sibelius, the public of today should be given a possibility of hearing the more lyrical symphonic music of Melartin, which has been more influenced by the Finnish folk songs, the Finnish scenery, and the idyll of summer.

The editing and clean-copying project has also the objective of facilitating the work of symphony orchestras, since the autograph scores and handwritten orchestral parts have mistakes, incoherencies and interpretation problems. Until now, orchestras and conductors have made a considerable effort in turning the contents of sometimes unreadable photocopies of Melartin's scores into performable shape. In addition, the works have sometimes been radically shortened in recordings and historical radio broadcasts. Therefore, it has been considered important to produce the orchestral materials in the forms in which the composer has originally written them.

In 2006 and 2008, the Finnish Cultural Foundation gave the Erkki Melartin Society a considerable grant for the editing and clean-copying work of these symphonies. Because of this grant, Melartin's Symphony No. 5 (op. 90 in A Minor from 1916) has been edited for publication already in 2008. The scores and the orchestral parts are available from the Finnish publisher Fennica Gehrman. The

edited scores of the symphonies can be viewed and scrutinized at the home page of the Melartin Society (http://erkkimelartin.fi/em/?page_id=23).

The composing of Symphony no. 3 in F major already started in 1905, but the intensive work was done in the turn of 1906 and 1907. The work was premiered on the 5th of April 1907 in Helsinki. During Melartin's lifetime, the symphony was relatively often performed; altogether ten times between 1907 and 1924, and apart from Helsinki in cities like Turku, Vyborg, Riga, Moscow, and Stockholm. Melartin himself thought of Symphony No. 3 as his "testament" and a "description of a battle towards enjoying life", since the time of its birth was a period when Melartin's own life nearly ended. He had fallen ill of tuberculosis, and partly had to give up his work as a composer and teacher of music theory in order to recover from the – at the time often fatal – disease in a local sanatorium. At the premiere the symphony had an impact on its audience, as it indeed seemed to describe the joys and sufferings and the final peace of mind of the composer.

The exceptional feature of this symphony – which saw daylight in the same year as Sibelius' Symphony No. 3 – was the width and depth of the third movement, the Scherzo, especially in relation to the Largo finale. In addition, the same thematic material is shared in the first, third and last movements of the work. In the Trio to the Scherzo, for example, Melartin uses the Brucknerian, signal-like main theme of the symphony. The same opening theme also closes the whole symphony in the finale.

The basis for this edition has been the autograph score of the symphony, located in the Sibelius Academy Library. The autograph score has been clearer and more readable compared to some of Melartin's other autographs of symphonies, which has made the editing and clean copying process rather uncomplicated. Additionally, the editing work has been made easy by the fact that there have been very little missing performing instructions or incoherent markings. The orchestral parts for the symphony are located in the Orchestral Library of the Sibelius Academy. There are also only few amendments or deletions by the composer in the score. Additionally, there is an earlier version of the second movement of the symphony, which the composer has entirely deleted from the manuscript and replaced with a new one. The revised version, composed in September 1907, was more condensed and clearer in form. However, the earlier version can also be found in the web address that was mentioned earlier. The editing work has been supported by the increased knowledge of the genesis and performing history of Melartin's works.

The conductor Ralf Kircher has reviewed the edition of this symphony. He has given his comments on the edition and has also suggested amendments to the German terminology used by Melartin. All in all, the purpose of the Melartin Society is to offer performing materials that serve both conductors and musicians. The objective has therefore not been to present new editions based on critical research, but rather to produce usable material for the performing of these symphonies.

The editing and clean copying of the symphonies has been made by editor and engraver Jani Kyllönen. The chair of the society, Dr. Tuire Ranta-Meyer, has led the edition project of the symphonies. Other members of the working group have been the vice chair of the society, Ari Nieminen and his colleague Henna Salmela from the publisher Fennica Gehrman, and Jani Kyllönen. More information on this project is available by e-mailing the chair tuire.rantameyer@metropolia.fi.

The Melartin Society would like to give its warm thanks to the Finnish Cultural Foundation for making this project possible, and to Professor Ulf Söderblom for giving his support to the idea of editing and clean-copying Melartin's symphonies.

August 4, 2010 in Helsinki,
Tuire Ranta-Meyer Jani Kyllönen

Symfoni № 3 (F dur)

I

ERKKI MELARTIN, op. 40 (1906-7)

Allegro moderato

2 Flöten
(auch 2 Kleine Flöten)

1 Oboe

Englisch Horn
(abwechselnd mit Oboe 2)

2 Klarinetten in B

2 Fagotte

4 Hörner in F

3 Trompeten in F

3 Posaunen

Bass Tuba

Pauken
(nicht tremolo!)
pp *pp sempre*

Glockenspiel

Triangel

Tamburin

Kleine Trommel

Becken

Große Trommel

Tam tam

Allegro moderato

Violin I

Violin II

Bratschen
(nicht tremolo!)
pp (nicht tremolo!)
(nicht tremolo!) *pp*

Violoncelli
pp (nicht tremolo!)
pp div.

Kontrabässe
ppp

Anmerkung: Alle Triller sind ohne Nachschläge auszuführen!

© Fennica Gehrman Oy, Helsinki

Fl.

Ob.

E. H.

Kl. (B)

Fag.

Hr. (F)

Tr. (F)

Pos.

Tuba

Pk.

VI. I

VI. II

Br.

Vc.

Kb.

p Solo

pp

pp

pp sempre

pp sempre

13

Fl.

Ob.

E. H.

Kl. (B)

Fag.

Hr. (F)

Tr. (F)

Pos.

Tuba

Pk.

VI. I

VI. II

Br.

Vc.

Kb.

mp poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.

poco a poco cresc.